

Слонъ и чакали

(Басня отъ Л. Толстой)

Чакалитѣ изяха всичката мърша въ гората и нѣмаше вече какво да ядатъ. Единъ старъ чакалъ намисли какъ да се нахранятъ. Той отиде при слона и му каза:

— Имахме царъ, но той се разглези: заповѣда ни да вършимъ такива работи, каквито не можемъ да изпълнимъ: искаме да изберемъ другъ царъ. Нашиятъ народъ ме изпрати да те помоля да ни станешъ царъ. У насъ се живѣе добрѣ: каквото искашъ, всичко ще изпълняваме и ще те почитаме. Да идемъ въ нашето царство.

Слонътъ се съгласи и тръгна слѣдъ чакала. Чакалътъ го заведе въ едно блато. Когато слонътъ затъна, чакалътъ му каза:

— Сега заповѣдай. Каквото кажешъ, това ще правимъ.

Слонътъ каза:

— Заповѣдамъ да ме измъкнете отъ тука.

Чакалътъ се засмѣ и рече:

— Хвани се съ хобота за опашката ми, и веднага ще те измъкна.

Слонътъ попита:

— Възможно ли е да ме измъкнешъ съ опашката си?

А чакалътъ отговори:

— Тогава защо ми заповѣдвашъ да сторя това, което не мога? Ние и първия си царъ затова изгонихме, че и той ни заповѣдаше туй, което не можемъ да извършимъ.

Когато слонътъ издъхна въ блатото, чакалитѣ дойдоха и го изяха.

Прѣв. П. М.